

Forhandling

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Spørgsmålet om indførelse af sanktioner mod Israel og om anerkendelse af PLO efter den israelske invasion i Libanon i juni i år med de velkendte dramatiske og tragiske følger, der fulgte i kølvandet heraf, har flere gange været berørt både under den tidligere og under den nuværende regering. Jeg kan i dag gentage, at regeringen så lidt som sin forgænger er indstillet på at tage sådanne skridt. Heri må man ikke lægge en manglende afstandtagen fra den israelske invasion i Libanon eller en manglende forståelse for det palæstinensiske spørgsmåls centrale betydning i forbindelse med en mellemstlig fredsøsning.

Som det vil være forslagsstillerne bekendt, har den danske regering både nationalt og sammen med vore EF-partnere fordømt den israelske invasion i Libanon meget stærkt. Der var en national udtalelse af 25. juni, og der har været de ti's erklæringer af 9. og 29. juni. Efter massakrerne i flygtningelejrene i Beirut gav statsministeren den 20. september i en udtalelse udtryk for regeringens harme og afsky over det skete, og det chok og den afsky, som massakrerne affødte, blev gentaget i de ti's erklæring til pressen, udsendt efter EF-udenrigsministermødet i Bruxelles samme dag. Endvidere har de ti gjort sig til talsmand for, at der foretages en autoritativ, uvildig undersøgelse af omstændighederne i forbindelse med massakrerne. Der var et fælles EF-indlæg den 28. september under FNs igangværende generalforsamling, som jeg i den forbindelse kan henvise til.

Hvorvidt vi ud over fordømmelse af invasionen bør iværksætte foranstaltninger over for Israel, er et andet spørgsmål. Ligesom den tidligere regering er denne regering skeptisk med hensyn til værdien af, at Danmark alene indfører økonomiske sanktioner over for Israel. Derimod har vi truffet visse andre konkrete foranstaltninger til at understrege vor klare afstandtagen fra den israelske invasion i Libanon. Sammen med de andre EF-lande har vi således udsat undertegnelsen af en finansprotokol, og vi har suspenderet møderne i samarbejdsrådet imellem EF og Israel.

Med hensyn til spørgsmålet om anerkendelse af PLO er regeringens holdning også

den samme, som var gældende under tidligere regeringer, nemlig at man alene anerkender stater, men ikke organisationer. Vi er heller ikke rede til at betragte PLO som enerepræsentant for palæstinenserne; det palæstinensiske folk har som bekendt ikke haft lejlighed til at vælge sin politiske repræsentation. Men derimod erkender vi, at PLO er en vigtig repræsentant for det palæstinensiske folk og derfor bør tilknyttes forhandlingerne om en mellemstlig fredsordning.

At vi tillægger PLO betydelig politisk vægt, ses af, at jeg i min egenskab af formand for de ti havde en samtale med PLOs såkaldte udenrigsminister, hr. Khaddoumi, i New York den 1. oktober i år. Den samtale skal ses som et politisk signal og en opmuntring til den palæstinensiske organisation i en situation, hvor det havde vist sig, at anvendelsen af militær magt ikke var vejen frem, jævnfør begivenhederne i Libanon. Jeg opfordrede derfor under den nævnte samtale til, at PLO forfølger sine mål med politiske midler, og gav udtryk for, at EF-landene under den forudsætning er villige til at udvide deres kontakter med organisationen.

Lad mig til slut understrege, at indflydelse på udviklingen i Mellemøsten forudsætter, at man er på talefod med begge konfliktparter. Med vedtagelsen af Veneziaerklæringen fra juni 1980 påtog de ti sig en mere aktiv diplomatisk rolle, netop muligvis af, at erklæringen havde et balanceret indhold. Naturligvis må vi sige fra, når Israel foretager uacceptable handlinger som i Libanon, men vi må ikke i fortørnelse over denne seneste udvikling glemme, at også Israel har legitime krav, der må indgå i en fredsøsning.

Lasse Budtz (S):

Socialdemokratiet mener, at det er både naturligt og nødvendigt at drøfte de sidste måneders tragiske begivenheder i Mellemøsten, og det har vi også allerede gjort ved en lang række lejligheder både nationalt og internationalt. På arbejderkongressen i Sandefjord i juni fordømte de nordiske arbejderbevægelser, omfattende såvel de socialdemokratiske partier som fagbevægelserne, invasionen i Libanon, og efterfølgende har vi fordømt bombardementerne af beboelseskvartererne i Beirut og massakrerne i lejrene. Vi har også noteret os, at den bosættelsespolitik,